

Māci mums Dievu lūgt

Kādā vietā Jēzus lūdza Dievu, un, kad Viņš bija pabeidzis, viens no Viņa mācekļiem sacīja: "Kungs, māci mūs Dievu lūgt, tāpat kā Jānis savus mācekļus mācīja." Un Viņš tiem sacīja: "Kad jūs lūdzat, sakiet: Tēvs, svētīts lai top Tavs vārds, lai nāk Tava Valstība, mūsu dienīšķo maizi dod mums ik dienas un piedod mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam ikvienam savam parādniekam. Un neieved mūs kārdināšanā."

Un Viņš tiem sacīja: "Kuram no jums būtu tāds draugs, ka, aizejot pie viņa pusnaktī un sakot viņam: draugs, aizdod man trīs maizes, jo kāds draugs no ceļa pie manis ir iegriezies un man nav ko viņam likt galdā, – bet tas no iekšpuses sacītu: neapgrūtiņi mani, durvis jau ir aizslēgtas, un mani bērni ir pie manis gultā. Es nevaru celties un tev ko dot. Es jums saku: ja arī viņš neceltos un nedotu tādēļ, ka tas ir viņa draugs, tad tomēr tā uzstājības dēļ viņš celsies un dos tam, cik nepieciešams."

Arī es jums saku: lūdziet, un jums tiks dots, meklējiet, un jūs atradīsiet, klaudziniet, un jums atvērs. Ikviens, kas lūdz, saņem, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klaudzina, atvērs.

Vai starp jums ir tēvs, kas dēlam dos čūsku, ja tas lūgs zivi? Vai skorpionu, ja tas lūgs olu? Ja nu jūs, samaitāti būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz."

Lūkas 11: 1–13

Mīļā draudze!

Par lūgšanu var būt ļoti atšķirīgi viedokļi. Viens saka, ka jālūdz no visas sirds un jātic, ka lūgšana piepildīsies, tad Dievs uzklausīs. Cits saka, ka jālūdz kopā ar citiem, lūgšanu grupiņā vai Dievkalpojumā, tad lūgšanai ir lielāks spēks. Vēl varot palīdzēt, ja kāds cilvēks, kuram ir īpašas attiecības ar Dievu, aizlūdz par kādu vajadzību, tad tas labāk varētu iedarboties. Visi šie ieteikumi parāda, ka nav vienprātības par to, kā labāk lūgt. Nav brīnums, ka pat ticīgi cilvēki ir nedroši un īsti nezina, kā pareizi lūgt. Tāpēc nepārsteidz arī mācekļu lūgums Jēzum, lai Viņš tiem iemāca kā to darīt.

Paskatīsimies, ko Jēzus atbild. Vispirms Viņš Saviem mācekļiem iemāca Tēvreizi. Tātad Tēvreize mums var kalpot kā pamats mūsu lūgšanām. Pārdomāsim to, un mēs uzzināsim kaut ko no tā, kas Jēzum bija svarīgs, kad lūdza Dievu.

Jēzus sāk Tēvreizi ar uzrunu **Tēvs**. Visticamāk, ka aramiešu valodā, kurā runāja Jēzus, tas vārds bija 'aba'. Latviski tulkojot, precīzi tas būtu 'tētis'. Es nāku pie Dieva kā pie sava tēva, pie tēta, kas mani mīl un pieņem. Vēlāk Jēzus salīdzina Dievu ar tēvu, kas neko sliktu nedarīs, ja viņa bērniem ir kāds lūgums. Ja jau starp cilvēkiem tēvi dod saviem bērniem labas dāvanas, **"cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas viņu lūdz."** Tātad Jēzus iedrošina lūgt, sakot, ka tā ir laba lieta, ka mēs griežamies ar visām savām vajadzībām pie Dieva. Dievam nav vienalga, kā mums iet, un Viņš darīs visu, lai mums būtu labi.

Tomēr te nu parādās pirmās grūtības. Arī pie cilvēkiem ne visi tēvi ir labi tēvi, kas par saviem bērniem rūpējas. Ko lai saka cilvēks, kas savā bērnībā ir piedzīvojis vardarbību no sava tēva, vēl trakāk, ir ticis izmantots, kā lai šāds cilvēks, kuram nav šīs labās pieredzes, var lūgt no visas sirds Dievu kā tēvu? Vispirms ir jāsaka, ka tas, ka Jēzus apzīmē Dievu kā tēvu, nenozīmē, ka Dievs ir vīrietis ar lielu bārdu. Jēzum ir svarīgi izteikt tās īpašības, kas saistās ar mīlošu tēti, lai parādītu, kāds ir Dievs. Ja cilvēkam ir bijusi slikta pieredze, tad ne jau par to Jēzus gribēja liecināt, ka tāds ir Dievs. Vārds **"tētis"** ir tikai līdzība, tas nav jāuztver burtiski. Mazliet vēlāk Jēzus runā, ka Dievs ir kā draugs, kas nakts vidū pieceļas un izpalīdz savam draugam ar maizi. Jēzus vēlas pateikt, ka Dievs ir gādīgs. Viņš ir ar mieru uzņemties grūtības mūsu labā, Viņam var uzticēties.

Bet tad rodas nākamais jautājums – kāpēc tas tā ir, ka viena daļa kristiešu apstiprina, ka Dievs ir uzklausījis viņu lūgšanas, bet citi vienmēr atkal piedzīvo to, ka Dievs

neatbild uz viņu lūgšanām? Vai tas tā varētu būt, ka Dievam tie vieni ir mīļāki nekā tie otri?

Neatbildētas lūgšanas var būt liels ticības pārbaudījums. Ir cilvēki, kas tāpēc atsakās vispār ticēt, ka tāds Dievs ir. Ja Dievs ir tik labs, kāpēc tad Viņš pieļauj ciešanas un sāpes, kāpēc ir jācieš cilvēkiem, kas ne pie kā nav vainīgi?

Citiem atkal nāk dziļas šaubas par sevi, ka ar mani kaut kas nav kārtībā, ka Dievs mani nemīl, - acīmredzot mana ticība ir pārāk vāja, vai visi grēki nav piedoti. Tas viss var novest pie lielas bezcerības sajūtas un depresijas, vēl jo vairāk, ja citi mani ticības brāļi un māsas ar savu pozitīvo pieredzi par lūgšanas spēku mani vienkārši nesaprot.

Vienīgā atbilde, ko es varu sniegt no savas puses, ir tāda, ka cilvēks, kas mācīja šo lūgšanu, pats vēlāk izgāja cauri šausmīgām ciešanām un mira krusta nāvē. Šajā cilvēkā Jēzū Kristū es redzu Dieva klātesamību, Viņa gatavību nest citu cilvēku ļaunumu un grēku, un arī to, ka Dievs ziedo pats Sevi, lai apliecinātu Savu mīlestību ikvienam cilvēkam, kas cieš, kam iet grūti, kas nevar atrisināt kādu problēmu. Jēzus nāve un augšāmcelšanās ir Dieva atbilde uz mūsu jautājumiem, Viņā es esmu pestīts, glābts, drošs.

Tēvreizes pirmā daļa runā par Dievu, otrā par cilvēku vajadzībām. Svarīgi ir to ievērot.

“Tēvs, svētīts lai top Tavs vārds, lai nāk Tava Valstība.” Jēzus saka, ka pirms es nāku ar saviem lūgumiem, ir labi izteikt savu cieņu pret Dievu. **“Svētīts lai top tavs vārds”** - lai Dievs palīdz īstenot to, ka Viņu ciena. **“Lai nāk tava valstība.”** - lai Dievs valda mūsu dzīvē. Tātad, dodot Dievam godu lūgšanas sākumā, es arī apliecinu, ka Dievam var būt Sava griba, arī attiecībā uz manām lūgšanām. Viņš varbūt redz lietas, par kurām es nemaz nebiju iedomājies. Ir cilvēki, kas uzskata, ka Dievs ir tā kā kafijas automāts, kur es izvēlos, kādu kafiju es vēlos, iemetu attiecīgo naudas gabalu, un saņemtu tūlīt pat pretī manis norādīto kafiju. Jau ar cilvēkiem tā tās lietas nenotiek, katram ir sava griba, savas domas un jūtas, un mums ir jāpieņem tas, ka otrs nedara vienmēr tā, kā es to uzskatu par pareizu. Vēl jo vairāk Dievs var rīkoties citādāk, kā es to biju iedomājies. Tas nenozīmē, ka Viņš ir pārstājis mani mīlēt. Es joprojām palieku Viņa bērns, kas Viņam ir dārgs un svarīgs. Varbūt, ka es pēc kāda laika sapratīšu, kāpēc Dievs neuzklausa manu lūgšanu.

Otrajā daļā Jēzus runā par mūsu vajadzībām. Pirmais ir par dienišķo maizi. Šī lūgšana atgādina to, kā izraēlieši, bēgot no Ēģiptes tuksnesī, katru dienu saņēma mannu no debesīm, tieši tik daudz, lai varētu izdzīvot šajā dienā. Arī Jēzum un Viņa mācekļiem tā bija dāvana, ka viņi katru dienu varēja saņemt kaut ko ēdamu, ka piedzīvoja viesmīlību un draudzību no svešiem cilvēkiem, svešā vietā, kur tie griezās pēc palīdzības.

Nākamā lūgšana ir par piedošanu. Lūkas evaņģēlijā šis lūgums skan tā: **“un piedod mums mūsu grēkus, jo arī mēs piedodam ikvienam savam parādniekam.”** Mateja evaņģēlijā ir runa tikai par parādiem. To varēja saprast arī pavisam burtiski, ka ir jāatlaiž parādi, ja esmu kādam aizdevis naudu. Vecajā Derībā ir noteikumi, kas paredz, ka ik pa septiņiem gadiem ir jāatlaiž parādi, un vergiem ir jāatdod brīvība. Mēs to šodien saprotam tikai kā grēku piedošanu. Tas nav nepareizi, bet laiku pa laikam der atcerēties, ka Jēzus runāja arī par tīri praktiskām lietām, kur mēs varam parādīt žēlastību. Vēl pie Lūkas sanāk, ka lūgums, ka Dievs piedod mūsu grēkus, tiek pamatots ar to, ka paši piedodam saviem parādniekiem. Tātad tas ir priekšnosacījums, ka mēs no savas puses esam ar mieru otram piedot un atlaist parākus.

Pēdējā lūgšana ir par to, lai Dievs mūs neieved kārdināšanā. Par to Mārtiņš Luters savā Mazajā katehismā saka tā: *“Dievs gan nevienu nekārdina, bet mēs lūdzam šinī lūgšanā, lai Dievs mūs sargā un uztur, ka velns, pasaule un mūsu miesa mūs nepievil, nedz ieved neticībā, izmisumā vai citā lielā kaunā un grēkā, un, kaut arī tie mums uzmācas, mēs tomēr visbeidzot uzvaram un virsroku paturam.”*

Kopumā mēs varam sacīt, ka Tēvreize mums dod norādījumus par to, kas tiešām dzīvē ir svarīgs, un kā mēs varam veidot attiecības ar Dievu. Tēvreize nav domāta, kā tādi maģiski vārdi, kas man visu laiku jāatkārto, bet kā ceļa rādītājs, kas palīdz man virzīt savas domas pretī Dievam. Arī cilvēku starpā jau nav tā, ka es visu laiku tikai sarunājos ar no galvas iemācītiem dzejoļiem, kurus es visu laiku atkārtoju. Tāpat ar Dievu mēs varam sarunāties dzīvā valodā, es varu nākt pie Viņa ar visām savām vajadzībām, un Viņš man

atbildēs tā vai citādi. Jēzus saka, ka Viņš man dos Svēto Garu, kas man palīdzēs izprast
Viņa prātu. Tas ir ceļš, kur mēs visu dzīvi varam mācīties. Lai Dievs Jūs pavada šajā ceļā!
Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 24.07.2016. /